

שלושה חברים יצאו לדרך

נוסעת בסגווי: עדי קיסר | הזמן: 9 דקות | המסלול: בנייני האומה - יפו - דוידקה

מעולם לא חשבתי שאי פעם אתפס רוכבת ברחובות העיר על גבי סגווי אבל גם לא חשבתי שאזכה לראות את קרונות הרכבת הקלה נעים להם ברחוב יפו בימי חיי. את ההרגשה הזו נראה לי שחלקתי עם האנשים שעמדו בצד הדרך בבוקר יום נאה וצילמו בהתרגשות את המאורע. וכך קרה שנתפסתי דוחרת נגד הרוח על מדרכות ירושלים, כיוון שהמשימה הייתה אותי להיות זו שבדוקת כמה זמן לוקח להגיע למרכז העיר דרך המזרחה. מאחר שליריביי היו מנועים מסוגים שונים, התבקשתי להדביק את הפער מול המתמודדים ולשדרג את אמצעי התחבורה העיקרי שלי - זוג רגליים עם ורידים בולטים - לסגווי. הסגווי, או בשם שנתנה לו באקדמיה ללשון: רכינוע, ואחרי המנגיבים לשינוע האורבני החדש-האופניים וקורקינט החשמליים, הם לכאורה שלב אבולוציוני רגע לפני שאנחנו מעופפים ברחובות על גבי סקייטבורדים. אבל לסגווי ולחבריו אין בעיניי ויובי עתידני ומי שעובר אותי בנסיעה עליהם ברחוב בדרך כלל נראה לי מזור או יותר גרוע, בורגני. אבל אהי דעתה הצרה של בחורה סוציאליסטית מתעבת גאדג'טים שאוספת כסף לחופעה של הביטלס, כן, אני חיה

והחידה השבועית: אוטובוס, רכב ענתיקה וסגוואי יצאו מבנייני האומה לכיכר הדוידקה. מי הגיע ראשון? ■ בעקבות סגירת רחוב יפו ושינוי נתיבי התנועה, יצאנו השבוע לתזמן את מצב הפקקים במרכז העיר

הפקה: יעל חזות | צילומים: נעם מושקוביץ

המנצחת הגדולה של המרוץ

נוסע ברכב: יועד בן יוסף | הזמן: 13 דקות | המסלול: בנייני האומה - גן סאקר - בצלאל - בן יהודה - עליאש - אגריפס - כי"ח - דוידקה

אין ספק - עירונו ניצבת בתפחה של תקופה חדשה: עידן הרכבת הקלה. רחובות נחטמו, אחרים נפתחו, התחבורה הציבורית, ושמה העולם כולו, נקעו ממסלולים והופנו לאמיקים אחרים. בקיצור - הבלגן גדול, הדחוק רב, וההרגשה היא שבשך הכל עברנו מתקופת הברדק שלפני הרכבת הקלה לעידן הבלגן שמתחיל עם הרכבת הקלה, שיש רק לקוות שלא תוריד את כולנו, יחד איתה, מהפסים. ביתניים, בחצי השנה הקרובה, הרכבת נוסעת ריקה לנסיעות מבחן, אבל למעשה - הניסוי בני אדם כבר החל: כמעט רכב פרטי אני מוצא את עצמי תדיר עומד על פרשת דרכים, תקוע בפקקים ומגיע לכל מקום באיחור ועמוס בתירוצים. כשירות לצבור, יצאתי לבחון את סדרי התנועה החדשים ולבדוק כמה זמן לוקח להגיע במכונית מבנייני האומה לכיכר הדוידקה. גייסתי לעזרתי את נועם, הבעלים הגאה של פזו 403 מודל '65, כי גם עירונו משלבת ישן וחדש ועוברת מימי קדם לאמנים מודרניים. רחוב כי"ח בדיוק לחצתי על שעות העצה, ואיננו מבנייני האומה, מותרים בעני העשן שיצא מהמפלט את שני מתרני, שיצאו לדרכם באוטובוס ועל סגווי. מתברר שזו גירסה מודרנית של מירוץ הצב והארנב. הפזו האדומה גלשה ביעף ברידה לכיוון גן סאקר וחלפה בצומת אגריפס, שהפך

נוסע באוטובוס: שלומי בוחניק | זמן: 23 דקות | מסלול: בנייני האומה - אגריפס - כי"ח - דוידקה

עוד לפני שעליתי לקו 18, הסביר לי נועם הצלם שהמשחק מכור. שעד שיגיע האוטובוס יועד כבר יסיים לאכול את הקראוסון, ואולי בכלל עדיף שאשאר בתחנה, אמנם קר שם, אך לפחות יש מקום לשבת. איתנו ברצה בפארק הסמוך, פנינו שמואלה והתחלנו להפעיל במעלה רחוב בצלאל. הפזו הקשישה והעליזה משכה תשומת לב וחיוכים, וגם משכה בעלייה באיטיות של צב - לא כי קשה לה, אלא פשוט כי זאת מהירות התנועה האפשרית כיום בעירונו. בחיבור שבין רחוב בצלאל לבן יהודה עמדנו בפקק הארוך, שממתין ברמזור לפנייה שמואלה לרחוב שמואל הנגיד. להפתעתנו - העסק זרם. פנינו שמואלה בשמואל הנגיד, ועד מהרה הגענו לכיכר במפגש עם רחוב אגריפס. בקטע הרחוב הזה עדיין מותר לבני אדם רגילים לנוע, תודה לאל. סיבוב קל שמואלה בכיכר נסיעה קצרה במעלה אגריפס, וכבר אנטנו מונים ימינה למרגלות בניין כלל, לרחוב כי"ח. כאן שיתוק לנו המאל - רחוב כי"ח היה פתוח, שוטר נחמד סימן לנו לחצות את צומת רחוב יפו לכיוון רחוב הנביאים, והופ! אנטנו בכיכר הדוידקה, כשהשען עוצר על עשר דקות וחצי בדיוק. הישוב קל מעלה נסענו במהירות ממוצעת של 22 קמ"ש בערך (כארבע ק"מ בכעשר דקות). האם היינו הצב או הארנב? ימים יגידו.

של נסיעה, שמתוכנן תשע דקות עמדו במקום, מאמי כבר הפך לאדיר והקול הרך והמתנצל של מור הפך להיות עצבני ומאיים. "אל תצעק עליי", היא הרגיעה אותו בצעקה גדולה עוד יותר, "זו לא אשתי שמשפצים את הכביש בעיר הזו!". מתוך חשך כבד שמור תבלבל בין מאמי וביני, נמלטתי אל החלק הרגוע של האוטובוס. שם תמיד נמצאים מביני העניין, וכשיאיתי שגם הם אדישים למדי מן הפקקים ומעדיפים ללגלג על מפלגת העבודה, הבנתי שכך זה לא ילך, מתישהו עוד נגיע לדוידקה ולא יכול להיות שכולם אדישים לעובדה שאני הולך להפסיד בתחרות. "איך זה לבלות חצי יום ברחוב אגריפס, ואפילו לא לקנות דבר מהשוק?", ניסיתי להתסיס את הנהג, ולצעבן גם אותו, אלא שאבן, שהיא כנראה הנהג הכי אדיש בתולדות אגד, משך בכתפיו וענה: "ואם אתה צעבן, זה יעזור, אני כבר יודע שבתוך ארבע דקות בדיוק הפקק ישתחרר". אחרי ארבע דקות בדיוק הפקק השתחרר. אחרי 23 דקות של נסיעה, כשכבר הבנתי שהתחרות אבודה, מיהרתי להתעדם במצב האווירי של מור ושל אדיר, שבינתיים שוב חזר להיות מאמץ, לפחות עד הפקק בביקור חולים.

ראלי מרכז העיר